

'WEG MET DIE CAMERA' (of toch niet?)

Journalisten en fotografen mogen bij incidenten meer dan wij weten. Zolang ze de hulpdiensten niet hinderen en geen sporen vernielen, bepalen ze zelf wat en wie ze in beeld brengen. Dus ook jou.

De NVJ diende namens fotojournalist Herman Engbers een klacht in omdat hij ernstig belet werd foto's te maken van de ontvulling van het tentenkamp in Ter Apel. De klacht is door de klachtencommissie ongegrond verklaard.

Wat mag de pers nu eigenlijk? Eigenlijk is het heel simpel: de pers mag heel veel. Op de openbare weg

mag in ieder geval vrijuit gefilmd en gefotografeerd worden, maar met een politieperskaart ook binnen een afzetting. De precieze werkwijze van politie-eenheden verschilt onderling, maar de rode draad is dat een journalist met politieperskaart ongestoord moet kunnen werken op de plek waar hulpverleners bezig zijn met een incident. Regels zijn er ook. Yvette Moll, hoofd Media & Publiciteit bij de Directie Communicatie en Thomas Bruning, algemeen secretaris van de Nederlandse Vereniging van Journalisten, bespreken regelmatig wederzijdse klachten en strijken de plooiën glad. 24/7 schuift aan.

Weten agenten wel welke rechten een politieperskaart geeft?

Yvette: 'Ik denk dat veel collega's er geen idee van hebben. Begrijpelijk, want als agent moet je zo langzamerhand alles weten.'

Thomas: 'Het is gewoon heel simpel. Die politieperskaart geeft bepaalde rechten. Een vrije toegang tot een incident zolang er geen sporen worden vernield. De pers mag binnen de afzetting lopen waar agenten en andere hulpverleners ook zijn.'

Ze mogen echt hun gang gaan?

Thomas: 'Ik snap dat agenten een verantwoordelijkheid voelen om een slachtoffer te beschermen, maar dat is juist de verantwoordelijkheid van een journalist. Probeer daar geen rol in te hebben, want dan ben je aan de verkeerde kant van de wet bezig. In sommige eenheden wordt journalisten het werk onmogelijk gemaakt.'

POLITIEPERSKAART

De politieperskaart (eigenlijk een grote en kleine kaart die bij elkaar worden gedragen) is er voor (foto)journalisten die in door de politie afgezette gebieden verslag leggen van bijvoorbeeld demonstraties, rellen of calamiteiten. De kaart wordt uitgegeven aan personen die journalist als hoofdberoep hebben, werken voor een massamedium en de kaart ook nodig hebben (dus regelmatig naar incidenten gaan). De kaart wordt uitgegeven door de NVJ en is erkend door het Ministerie van Justitie en Veiligheid en het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Er zijn ruim 3.000 journalisten met een politieperskaart. Deze is twee jaar geldig. Indien de houder van een politieperskaart zich niet aan de afspraken houdt, kan de kaart via een klachtenprocedure worden ingetrokken.

Agenten willen zelf ook niet altijd in beeld.

Yvette: 'Het is 2013. Een agent die op straat werkt kan en mag overal gefilmd of gefotografeerd worden. Ik snap dat je er bij een dodelijk ongeluk niet op zit te wachten, maar het hoort er wel bij. Ga er dus ook professioneel mee om.'

Thomas: 'Natuurlijk kan zo'n camera intimiderend lijken, maar je vervult een publieke functie en dus zul je het op de koop toe moeten nemen. Het is ook noodzakelijk voor het functioneren van de politie dat het publiek ziet wat jullie doen.'

Moeten we dan maar alles tolereren?

Yvette: 'Zeker niet, wij moeten de media de ruimte geven om hun werk te doen, maar daarbij geldt ook dat de media ons zeker niet mogen hinderen bij de hulpverlening of bij het handhaven van de orde.'

Thomas: 'We hebben regels afgesproken die we met elkaar in acht nemen. Journalisten worden niet gehinderd, maar de hulpdiensten natuurlijk

Thomas Bruning en Yvette Moll strijken regelmatig de plooiën tussen pers en politie glad.

ook niet. Hoe heftiger een incident, hoe complexer het is om dat na te leven. Dus geef elkaar, wanneer de adrenaline stroomt, ruimte en heb het er daarna over. Daar kan je ook een persvoorlichter bij betrekken.'

Meer met elkaar praten dus.

Yvette: 'Ja. Collega's bij een lint kunnen een journalist prima vertellen wat er aan de hand is. Wat je tegen buurtbewoners zegt, kun je ook aan een journalist melden zonder in de stress te schieten. Natuurlijk houd je dan rekening met opsporingsbelangen en privacy van slachtoffers of verdachten. We moeten minder krampachtig zijn. Onze prioriteit ligt bij de hulpverlening en het pakken van de boef. De prioriteit van een journalist is in kaart brengen wat zich afspeelde. Collega's kunnen die afweging volgens mij prima maken en voor de wat gevoeliger details of ingewikkeldere vragen verwijzen naar de persvoorlichters.'

En een journalist moet ook weten wat er gebeurt.

Thomas: 'Na de invoering van P2000 in 2003 zie je dat de politie niet in staat bleek om landelijk tot een goede en eenduidige alarmering te komen. Het is echt een hoofdpijndossier. Tijdig en ongefilterd alarmeren is van het grootste belang. Dat gaat in sommige eenheden goed en in andere ronduit slecht.'

Yvette: 'We kijken of we het scala aan incidenten waarover we alarmeringen versturen, kunnen verruimen en of dat versturen automatisch kan. We zijn ook ingehaald door social media. In sommige eenheden twitteren we standaard over bijvoorbeeld een straatroof, maar alarmeren we de pers niet. Dat is lastig uit te leggen en dus gaan we dat oplossen.'